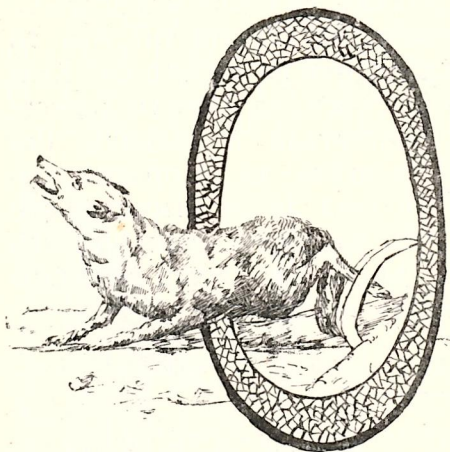

Бинго.

Разказва Е. Томпсонъ.

бичахъ лова на вълци и лисици. А пространнитѣ равнини, които заобикаляха нашия чифликъ, бѣха пълни съ такива звѣрове. И цѣ-

ла зима имъ залагахъ капани, залагахъ ги дори и прѣзъ пролѣтѣта.

Вълчитѣ капани се правятъ отъ яка стомана и иматъ по двѣ здрави пружини. Поставятъ се по четири около заритъ лешъ (примамка), заврѣзватъ се за колове и се покриватъ старателно съ листа и пѣськъ, за да не се виждатъ.

Еднажъ, къмъ края на мѣсецъ априлъ, излѣзохъ на конь, за да обиколя заложенитѣ капани. Въ единъ отъ тѣхъ бѣше уловенъ влѣкъ. Азъ го убихъ съ тояга и го изтеглихъ на страна. Слѣдъ това се зало-вихъ изново да наглася капана. Бързо-бързо сторихъ това и, като съгледахъ недалече купчина пѣськъ, протегнахъ ржка, за да я нагребя и засипя капана.

О, каква непрѣдпазливостъ, какво нещастие. Пѣськътъ прикривалъ другъ съсѣденъ капанъ, и въ мигъ стисна моята ржка. Той бѣше безъ зѣбци и не ме рани, ала той държеше здраво ржката ми надъ самата китка.

Азъ не се изплашихъ. Легнахъ на земята, протегнахъ дѣсния си кракъ да зема оставения недалече ключъ, за да отвора капана. Протегахъ крака, дърпахъ се отъ капана, ала напраздно: не достигнахъ ключа. И ето ти ново нещастие. Безъ да усѣтя, зака-